

dringsforslaget, er det, fordi jeg er overbevist om, at det er det første Skridt til Løsningen af en Opgave, som staaar paa Dagsordenen, nemlig Indførelsen af et Verdenspostfrimærke. Der er ikke nogen Stade flet ved det, det er jo kun en Bemyndigelse, der gives Ministeren, og naar den ærede Minister ikke vil bruge den, saa kan den jo staa der for Fremtiden. Forslaget under Nr. 7 bruger Udtrykket „Luffede Brevfort“. Det er et Udtryk, der almindelig bruges, men hvis den ærede Minister vil bruge et andet Navn, saa har Udvalget ikke Noget derimod. Forslaget under Nr. 9 indfører en Grundtægt for Pengebreve. Det er slet ikke Andet, end hvad der findes i Verdenspostforeningen. Saa vidt jeg forstod den høitærede Minister, var han ikke ganske klar over Betydningen af dette Endringsforslag; jeg tror, det i Virkeligheden ved nærmere Undersøgelse vil vise sig at være et godt og praktisk Forslag. 2-Punds Pakkerne, som omhandles i de næste Endringsforslag, har jeg allerede omtalt. Naar en Pakke paa 2 Pund eller derunder sættes til 16 Ore, er det det Tugjældende; man har Betænkelse ved, hvad Regjeringen har foreslaaet i sit Forslag, nemlig denne store Stigning til 20 Ore. Det er en Smødelommenhed mod Boghandlerforeningen, at man ønsker at begunstige disse 2-Punds Pakker. Endringsforslagene under Nr. 16 og 19 have bortkøbt en Tægt, nemlig for Postanvisninger og Postoprævninger paa over 90 Kr. Det har en overordentlig ringe Betydning i finantziel Henseende, ja, saa godt som slet ingen Betydning, og det er en stor Vættelse baade for Postvæsenet og Publikum at have færre Tægter. Det er et Punkt, som man overmaade godt kan komme overens om, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Den ærede Minister spurgte, da han kom til Endringsforslaget under Nr. 23, første Stykke, hvorfor man ikke vilde have Frankotvang paa Pengebreve. Det er af den Grund, at en Mand jo kan have ondt ved at opdrive Summen, og det er derfor godt, at han ikke behøver at frankere Brevet. Hvad Postanvisninger og Postoprævninger derimod angaar, da kan vedkommende Uffender jo trække fra og lægge til og altsaa lade Modtageren betale Porto. I andet Stykke af Endringsforslaget under Nr. 23 ønskede den høitærede Minister, at der skulde udgaa Noget i Begyndelsen, idet nemlig Postvæsenet ikke kunde fyldestgjøre ethvert Krav med Hensyn til Pengebrevenes Størrelse og Sigenende. Men noget aldeles Vignende gjælder jo Primærkonvoluterne, der sælges med paatrykt Primær. Forresten antager jeg, at Sagen er saa ubetydelig, at jeg tror, man

not kan komme overens med den høitærede Minister derom. Det overraskede mig i meget høi Grad, at den høitærede Minister kaldte Endringsforslagene under Nr. 20 og 21 høist uheldige. Det er netop Endringsforslag, som have gjort overordentlig Sykke, ikke alene i Udvalget, men jeg kan sige hos de ikke saa postkyndige Personer, som Udvalget har havt Leilighed til at forhandle med, idet man da ikke er nødt til at have en Postoprævning paa et Brev eller en Gjenstand, men kan tage den paa en simpel Blanket. Man kan bruge disse Blanketter til f. Ex. at opkræve Medlemsbidrag, hvorved tillige Postoprævningen bliver meget billig, idet man ikke behøver at give Porto for Brevet. Det er et Fremskridt, et overordentligt Fremskridt, og selv om det ikke findes andre Steder, tror jeg, vi skulde sætte Pris derpaa. Jeg kan ikke forstaa den høitærede Ministers Modstand mod dette. Jeg tror, at den høitærede Minister ved nærmere Overveelse vil finde, at der ingen Betænkelse er ved dette Forslag. Ligeledes frarådede den høitærede Minister Endringsforslaget under Nr. 25 og sagde, at det var Noget, man ikke havde andet Steds; men det beror vistnok paa en skuldstændig Feiltagelse. Forslaget lyder jo saaledes: „Delvis frigjorte Forsendelser, saavel Breve som Brevfort og Korsbaandsforsendelser, ansættes til en Porto af to Gange det Beløb, der fattes i fuld Porto.“ Det er en Bestemmelse, der gjælder hele Verdenspostforeningen, og som man nu vil indføre her for at bøde paa den store Uretfærdighed, at nu besørger man aldeles ikke saadanne delvis frigjorte Forsendelser. Det er en Uretfærdighed mod dem, der af Uforstand, Glemsomhed eller Hastværk ikke tilstrækkelig have frigjort Forsendelsen. Med Hensyn hertil maa jeg tillige gjøre opmærksom paa, at den høitærede Minister mente, at der var Fare derved — at saadant Noget ikke kunde blive afleveret til en Tjenestepige, og at Postvæsenet derved kunde have Tab i denne Indtægt. — Men det kunde man sikkert sig imod ved, at det skulde betales i Forveien. For det Første sker det saa overordentlig sjældent, at det finantzielt ikke spiller nogen Rolle, og for det Andet, som jeg har sagt, bruges det jo i Verdenspostforeningen. Man faar ofte saadanne Ting her, uden at det medfører nogen Ulempe, og endelig kan man bære sig ad som ved Pakker, hvor man har en Blanket, hvis man ikke stoler paa Postbudet og er bange for, at han skulde aflevere Pakken for tidlig, kan han blot aflevere en Blanket med Underretning om, at Forsen-